

daarvan een sfeerbeeld: *“iets van een volksopstand tegen het naoorlogse establishment”*, waarbij *“inciviek”* zelfs een geuzennaam werd. Het bepaalde zijn eerste *“emotioneel vertekende... politieke engagement”*, waarin ook het Xaveriuscollege van de paters jezuiten in Borgerhout een rol speelde. Eerst later werd hij zich bewust van de ontstane *“witte en zwarte mythen”* die tot dogma’s uitgroeiden, wat tot vandaag de onderlinge bespreekbaarheid sterk bemoeilijkt. Actief in de kringen van Vlaams-nationale jongeren, leerde hij uit het maandblad *Het Pennoen* en het weekblad *Links* dat men de sociale emancipatie onmogelijk van de politieke en culturele mocht scheiden en omgekeerd. Hij keerde zich af van elk *“etnisch nationalisme”*. Lid geworden van *Le Droit Humain* in 1991, voelde hij zich in die Gentse loge een *“eenzame linkse flamingant”* in dat opzicht, strijdend tegen de politieke correctheid. [Harry Van Velthoven]

Ludo Abicht, *Het lunapark en andere plekken. Autobiografisch materiaal*, Kapellen, Pelckmans, 2008, 239 pp., ISBN 978 90 289 4912 6 | Ludo Abicht, geboren (°1936) in een Vlaams katholiek middenstandsgezin, licht een aantal keuzes toe die hij in zijn leven heeft gemaakt. De rol van de Vlaamse beweging daarin beperkt hij tot zijn jeugdijaren. Hij werd geschokt door de straatrepressie die zijn kinderlijke zwart-wit opvattingen over goed en kwaad onderuithaalden. Zijn vader was actief geweest in de Vlaamse beweging, had als Engelsgezinde de collaboratie veroordeeld, om zich na de bevrijding opnieuw te engageren vanuit de overtuiging dat men van plan was de hele Vlaamse emancipatie te elimineren of in elk geval terug te schakelen. Vandaar reeds in 1949 de aanwezigheid van vaderen zoon op de IJzerbedevaart, na de dynamitering van de IJzertoren. De auteur geeft